Magnetofon kasetowy MK 235

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1978

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 165 mm, sze.: 265 mm, gł.: 65 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 1317/V/295

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fonografia, komunikacja, licencja, nagłośnienie, nośnik, odtwarzanie dźwięku, prąd, PRL, sprzęt RTV, zapis dźwięku, wzornictwo polskie

OPIS

Magnetofon kasetowy MK 235 (czasem określany jako ZRK MK 235 lub MK 235 Automatic), był produkowany w latach 1976-1978 przez Zakłady Radiowe im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Znajdujący się na pograniczu produktów klasy popularnej i standard, magnetofon przenośny służy do zapisu dźwięku lub odtwarzania nagrań. Za wzór w czasie jego projektowania, posłużył model C-235 z licencji Grundiga. Konstrukcję oparto na tranzystorach i układzie scalonym. MK 235 zasila prąd zmienny lub baterie (pięć ogniw typu R14). Czas pracy przy użyciu baterii wynosi około czternaście godzin. Magnetofon jest przystosowany do odtwarzania kaset z prędkością przesuwu taśmy 4,75 cm/s. Urządzenie zostało wykonane z czarnego polistyrenu i ma kształt płaskiego prostopadłościanu. W górnej części znajdują się: wysuwany uchwyt ręczny, klawisz start, wychylny klawisz szybkiego przesuwu taśmy, klawisz stop, klawisz zapis (czerwony), dwa potencjometry – jeden do regulacji siły głosu, drugi barwy dźwięku. Strona licowa podzielona została na dwa pola zbliżone proporcjami do kwadratu. Po lewej, biała kieszeń kasety za szkłem akrylowym oraz przycisk wyzwalacza kieszeni. Wewnątrz dwuścieżkowa głowica zapisująco-odczytująca. Magnetofon obejmuje zakres częstotliwości (80-100 Hz) od wysokich do niskich dźwięków. Po prawej, zamaskowany perforowaną powierzchnią, mieści się owalny głośnik, a w prawym górnym rogu wbudowany mikrofon. W lewym, dolnym rogu umieszczono czerwony logotyp firmy Grundig. Na prawej ściance bocznej znajduje się uniwersalne gniazdo przyłączeniowe z wejściem i wyjściem do mikrofonu, radia lub gramofonu, poniżej gniazdo do zasilania sieciowego. Z tyłu w dolnej części obudowy umieszczono pojemnik na baterie. Estetyka urządzenia jest minimalistyczna i oszczędna, podporządkowana geometrii bryły. Do zdynamizowania formy posłużono się przede wszystkim łukowym wyprofilowaniem kantów i krawędzi, zastosowaniem rowków do podziału powierzchni oraz wykorzystaniem geometrycznych kształtów. Lekkość, a zarazem solidność urządzenia, podkreślają kontrasty wykorzystanych do jego budowy materiałów, jak również kolory: czarny, biały oraz metaliczny (dzięki użyciu elementów aluminiowych). Na efektowny wygląd magnetofonu składają się także: cienkie, czarne linie umieszczone na rączce oraz biała linia tworząca kształt kwadratu wokół kieszeni kasety, aluminiowe zdobienie w formie paska nad kieszenią kasety czy obudowa mikrofonu z dwoma rzędami symetrycznych, poziomych nacięć o długości zbliżonej do średnicy otworów perforacji. Magnetofon stanowi uproszczoną wersję modelu MK 235. Pierwsza partia wypuszczona na rynek posiadała wskaźnik stanu baterii, umiejscowiony po prawej stronie górnej ścianki tuż obok potencjometrów. Pierwotna wersja posiadała wyłącznie napisy „Grundig” oraz „MK 235 Automatic”. Napis „Unitra ZRK” pojawił się, jako dopisek na obudowie, dopiero w wersji z 1978 roku. Opracowanie: Filip Wróblewski